

PRVNÍ KAPITOLA

Den Phillipova pohřbu

Čekala jsem, že se budu cítit volná, že se mi uleví, ale když se zatahla opo-
na za saténem vyloženou rakví Phillipa Rochestera, jediné, co jsem cítila,
byla nevolnost. Bylo mi špatně od žaludku.

Naomi sedí v první řadě, neklidně sebou šije, když si za jejími zády
špitají smuteční hosté. Pod očima má slzami zvrásnělou kůži tam, kde si
pramínky pláčem rozteklé řasenky našly cestu přes popraskanou masku
přetvářky. Ráda bych věděla, proč vlastně brečí; po tom všem, co napáchal,
jsem si jistá, že neoplakává *jeho*.

Vikář ve své řeči promlouval o muži, který se Phillipovi, jak jsem ho
znala já, podobal tak málo, že jsem i já téměř uronila slzu. Je čas na lži
a pokrytectví, nikoli na pravdivé postřehy.

Pohrávám si levým palcem se snubním prstenem. Ten zasnubní jsem
nedostala. „*To je moc nápadné, příliš okázalé, Immie. To se k dívce jako ty
nehodí.*“ Od té doby, co mě Phillip opustil, uplynulo pět set čtyřicet osm
dní. Víím, že bych měla ten prsten sundat, ale ani spousta mýdla mě nedo-
káže od tohoto okovu osvobodit. Během let manželského zneužívání mi
zesílily ruce, pas, ale i srdce.

Sedím pět řad za Naomi, na sedadle nejbliž u zdi, jak se sluší pro bývalou
manželku. I když, když se to vezme kolem a kolem, nejsem vlastně vdova
po něm pořád já? Rozvod jsme nestihli dotáhnout do konce. Papíry ještě
leží na příborníku, spolu s nezaplacenými účty a projevy soustrasti. To je
směšné. Já a vdova.

Někdo by možná mohl namítnout, že bych tu vlastně ani neměla být.
Přátelé z mého minulého života se snaží na mě necivět, ale nemohou si
pomoci. Když na sebe naše pohledy narazí, rozpačitě mi pokynou, je to své-

ho druhu omluva, a pak mrknou na hodinky, páni, to už je hodin, a peláší ke dveřím kaple. Nikdo z nich se mi neozval, když mě Phillip vyměnil za mladší model. Odešli s ním do jeho nového života, stejně jako céděčka Bruce Springsteena a kávovar.

Po boku mi sedí matka, střídavě nesouhlasně pomlaskává a vzdychá, neví, jestli má být nabroušená, nebo smutná. Slíbila, že během mše nepromluví, a přestože je ta snaha pro ni téměř zničující, drží slovo. Očima mi propaluje díry do spánků. Víím, že se jí zanedlouho začnou hýbat nozdry, jako vždycky, když je nespokojená. Matka má tendenci se vyjadřovat spíš očima než ústy a já lituju, že jsem jí neřekla, ať je taky zavře.

Neshodly jsme se na tom, zda se má Alistair zúčastnit otcova pohřbu, nebo ne. Ona říká, že v šesti letech je na to ještě moc malý. Já zastávám názor, že by tu měl být a říct otci poslední sbohem, aby se učinilo zadost předstírání, že nám Phillip bude chybět. Matka vyhrála. Do některých bitev ani nemá cenu se pouštět. Místo toho jsme napsali vzkazy a vypustili je s balonky naplněnými heliem k obloze. Stoupaly vzhůru, ještě výš, a byly pryč. Ahoj, pá, táto. Shnij v pekle, Phillip.

V přední části krematoria je jen jednoduchá květinová výzdoba a z neviditelného zdroje hraje trubka Pachelbelův kánon. Všechno je pečlivě přichystáno, aby se vybělila černota smrti a stěny vydezinfikovaly proti pachu rozkladu. Něco jako chleba nebo jablko k neutralizaci chuti, chcete-li, mezi smrtí a smuteční slavností. Naomi zarezervovala salonek u Starého zvonu, ale já tam nepůjdu pro případ, že by mi sherry uvolnilo rty a já se smála tak, jak by mě nikdo na pohřbu neměl vidět.

Jakmile nás míjí smuteční procesí, vycházíme ze své řady s programem obřadu v ruce. Phillip vypadá na fotografii před oponou jako groteskně se šklebící přízrak. Vyfotografovali ho takhle, než ho povýšili do Oddělení kriminálního vyšetřování. Nejméně před deseti lety. Kdysi jsem si myslela, že mu to v té uniformě náramně sluší.

Matka stojí v zástupu, aby projevila Naomi soustrast. Mluví s ní jen kratince, protože o ní nemá valné mínění. Má nejlepší přítelkyně, Rachel, hovoří s detektivem konstáblem Chrisem Millerem. Přes ramena má přehozený velký červený šátek. Odmítla se odít do černého. Jak správně po-

ukázala, černá barva je známkou respektu. Oba, ona a Chris, o Phillipovi smýšleli stejně. Doufala jsem, že to bude Chris, kdo povede vyšetřování příčin Phillipovy smrti, ale jeho případ předali někomu ze vzdálenějšího okrsku. Nezúčastněnému. Nestrannému.

Jsem si vědoma, že Ruby stojí za mnou, i když se snažím s ní nenavazovat oční kontakt. Má na sobě pytlovité průsvitné šaty, purpurové jak čerstvá modřina, nejtmaší oděv, jaký má v šatníku. Je to poprvé, co ji vidím v botách. Obvykle chodí bosa, někdy v tenoučkých vietnamkách; je na každém, aby si udělal názor, jestli je to úlitba obřadním zvyklostem, nebo jestli v nich hodlá tančit na Phillipově hrobu. Sedí v poslední řadě, tak daleko od rakve, jak to jen jde, a vyrovnává se se stavem *předbývalé* manželky. První paní Rochesterová, žena, se kterou jsme byly Naomi i já srovnávány, si přidržuje pod nosem sněhobílý kapesníček, voničku, která ji chrání, aby se nenakazila žalem.

Vstávám a razím si cestu mezi přítomnými, kteří si pošukávají kapesníčkem pod očima a potřásají si rukama, a konečně cítím slunce na tváři a vůni čerstvě posečené trávy. Mžourám v náhlé sluneční záři a zrádná slza mi ukápně z oka.

Někdo, koho neznám, se dotýká studenou rukou mého lokte a dává mi najevo: *Já vím, jak se cítíte*, ale jak by to mohl vědět? Jen tři z přítomných – Naomi, Ruby a já – víme, jak uspokojující pocit to je, vědět, že Phillip Rochester dostal smrt, jakou si zasloužil.

DRUHÁ KAPITOLA

22 dny před pohřbem

Stodola je jeden z těch staronových domů, jednoposchodových, kterým se ale neříká bungalov. Velké cihly v barvě písku a malá tmavá okna s rámy nalakovanými levnou tmavě zelenou barvou dávají jasně najevo, že historie zas jednou dostala na frak. Všechno je narychlo opraveno a vylepšeno, zdrojem co největší autentičnosti jsou aukční síně, ale i sběrné dvory. Staré přestavěné tak, aby vypadalo jako nové, nové postavené tak, aby vypadalo jako staré.

Dodnes jsem do Stodoly nevkročila. Bylo to k smíchu, že původní stodoly přestavěli na *žádoucí rezidence*, a ne na útulky pro zvířata. Farmáři si museli namastit kapsy, když prodali rozpadlé kůlny a chlívky se stavebním povolením, a já jsem si nedokázala představit příhodnější obydlí pro Phillipa a jeho mladinkou jalovičku.

Zmáčkla jsem domovní zvonek a čekala, zatímco se ozvěna drnčení rozléhala v hale. Upravila jsem si brnění: kabelku jsem zvedla před prsa, kožené rukavice jsem si natáhla až nad zápěstí a šátek jsem měla omotaný kolem krku jako stuhy na májce.

Nebylo pro mě lehké navštívit Phillipa v jeho novém životě, v jeho novém domě s jeho novou přítelkyní, ale nepodnikala jsem to kvůli sobě. Dělal jsem to kvůli Alistairovi.

Dohodli jsme se, že se k celé té situaci postavíme jako dospělí. Civilizovaně. Kvůli našemu synovi. Avšak k dovršení rozvodu ještě zbývalo dořešit jednu maličkost, k níž ani jeden z nás nehodlal přistupovat moc velkoryse.

Papírově si máme všechno přátelsky a spravedlivě rozdělit na polovinu.
V dobrém i ve zlém.

V bohatství i v chudobě.

V nemoci i ve zdraví.

Kdyby to záleželo jen na Phillipovi, dostala bych zlé, chudobu a nemoc, zatímco jemu by připadlo to ostatní. Má právnička mi vysvětlila, že z tahání po soudech by ani jeden z nás nic moc nezískal. Namítla jsem, že pokud Phillipovi o něco jde, tak stejně nemám šanci vyhrát.

Alistair netrpěl, když od nás jeho otec odešel. Popravdě řečeno mu mohlo i připadat, že se nám od té doby žije lépe. Se zaťatými pěstmi a falešnými úsměvy jsme to zařídili tím způsobem, že ho každý budeme mít ob víkend. Jenže v poslední době chtěl Phillip víc, než já jsem chtěla poskytnout. Víc rodinného času mého syna s otcem a ženou, která jeho rodinou nebyla; aby Alistair víckrát přespal tam, kde se toho nikdy moc nenaspalo. Čím víc Phillip požadoval, tím méně jsem já byla ochotná dát.

Když mi Phillip nebral telefon a dopisy mé právničky ignoroval, souhlasila jsem, že si s ním promluví. Ale až do této chvíle, kdy už jsem stála před Stodolou a den se překláněl v noc, jsem si ještě nepromyslela, co s ním vlastně budu řešit.

Natáhla jsem prst v kožené rukavici, že ho znovu přitisknu na zvonek, když jsem uslyšela, že se někde uvnitř otvírají dveře. Přibližují se kroky.

Jeho přítelkyně otevřela dveře, na sobě neměla skoro nic. Snažila se vydávat pruh džínoviny za sukénku, pokusila se ho stáhnout přes hýždě, a já jsem si řekla, jak vysoké asi mají účty za topení. Složila si ruce pod prsy a se sotva patrným přidrhlým úsměškem v koutcích úst se opřela o zárubeň.

Dlouhé zrzavé vlasy neměly přirozenou barvu, ale podle mého názoru jí k blede pokožce a hnědým očím docela slušely. Byla jsem uchválena jejími řasami: hustými a dlouhými. Jsou pravé? Nebo umělé? Při pohledu na tuto děvku mě napadala řada otázek tohoto druhu. Třeba pokud šlo o prsa.

„Imogen. Jaký milý překvapení,“ hlesla dívka.

Měla by si dát víc pozor, jak se tváří, než promluví, protože obličej ji prozradil.

„Ahoj, Naomi. Je tady?“ zeptala jsem se.

„Ne, ještě se nevrátil.“

„Mohu jít dovnitř a počkat?“